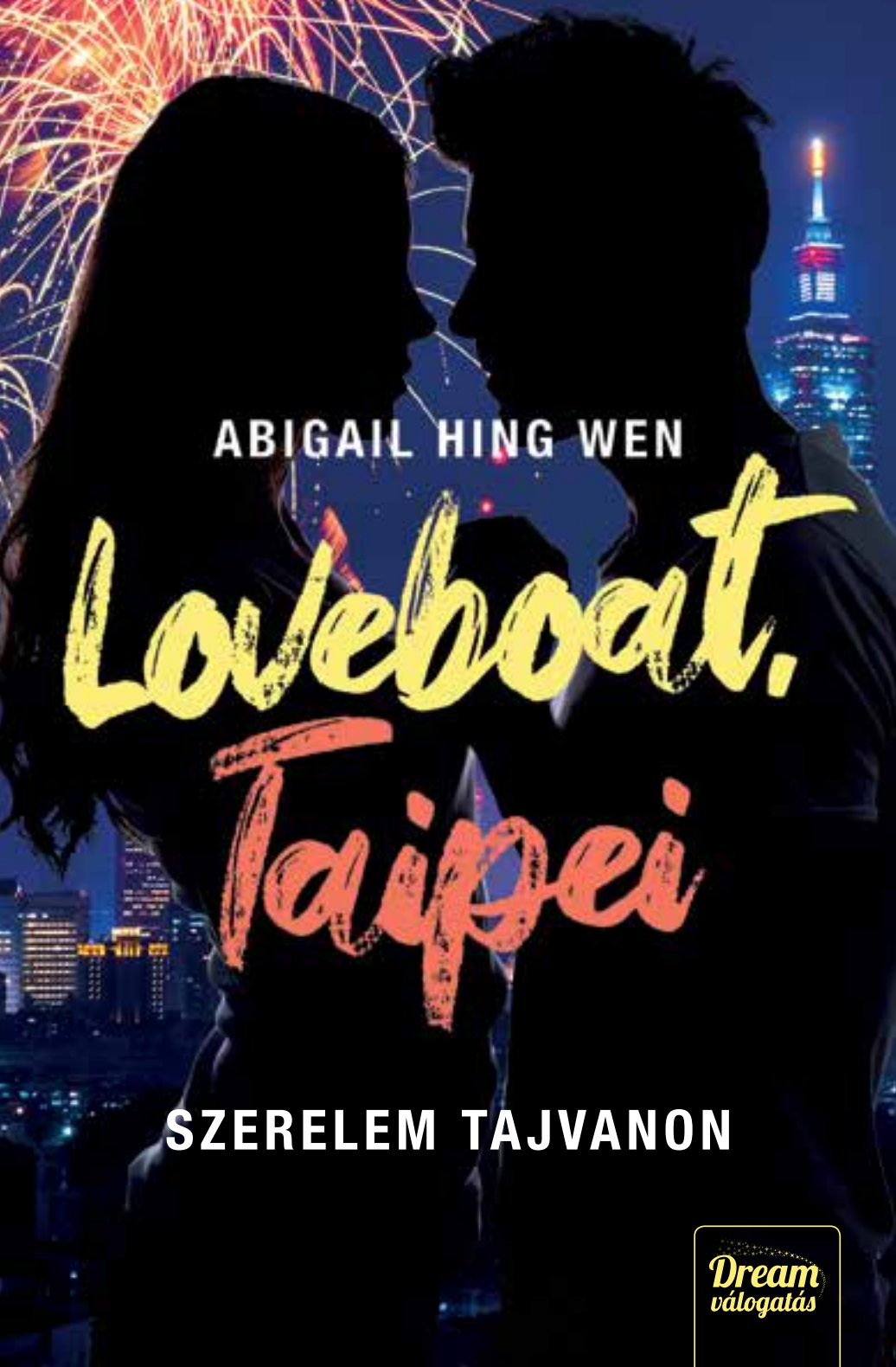

The background of the entire cover is a romantic night scene in Taipei. In the foreground, the dark silhouettes of a man and a woman are shown in profile, facing each other as if about to kiss. Behind them, the Taipei skyline is visible at night, with the Taipei 101 building prominently lit up on the right. A vibrant display of fireworks or light trails in shades of orange, red, and yellow streaks across the upper left portion of the sky.

ABIGAIL HING WEN

Loveboat.
Taipei

SZERELEM TAJVANON

Dream
válogatás

„Az unokatestvéreink is részt vettek ebben a programban – suttoja Sophie. – Titokban tartják, de zéró a felügyelet.”

És ezzel kezdetét veszi Ever Wong hihetetlen nyári kalandja. A tábor hivatalos neve Chien Tan, Tajvan egyik szigorú oktatási programja, amelyre Ever egyáltalán nem vágyott. Helyette azonban egy szerelemhajón találja magát, ahol mindenkivel összejöhetsz, a felnőttek szemet hunynak minden felett, kigyóvérből készült szaké ömlik a csapból, és nonstop éjszakai élet folyik.

Csak hogy minden diáknak van rejtett oldala. Ever az orvosira készül, de titkon szenvedélyesen szeret táncolni. Rick Woo egy Yale-re bejutott tehetséges csodagyerek, aki megkeserítette Ever eddigi életét, de akinek a tökéletessége mögött titok lappang. Sophie Ha odavan a fiúkért és megszállottja a divatnak, de kiderül, hogy megnyerő külsején kívül más értéke is van. A szexi Xavier Yeh pedig egy szégyellnivaló tényrt rejteget, amit senki nem tud róla.

A diákok élete egy nyárra összefonódik, így garantált, hogy Ever számára a tábor örökké emlékezetes marad.

© Olga Pichkova

ABIGAIL HING WEN

Nyugat-Virginiában született emigráns családban: az édesanyja a Fülöp-szigetetről, az apja Indonéziából származik, nagyszülei pedig Kínából emigráltak ezekbe az országokba. Fiatal lány korában ő is részt vett a Loveboat nyári táborában. Jogi és szépírási diplomát is szerzett, és amikor éppen nem regényt ír vagy kedvenc zenéjét hallgatja, a Szilícium-völgyben dolgozik jogászként. Szabadidejében szeret túrázni a férjével és két fiával, együtt lenni a barátaival és közel 100 főt számláló családjával. A Loveboat, Taipei az első regénye.

Tudj meg többet a könyvről:

www.abigailhingwen.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Abigail Hing Wen szórakoztató és rendkívül árnyalt debütáló regénye a romantika és az önfelfedezés hullámvasújtjára ülteti fel az olvasót.”

Kirkus

„Ever számára a nyár a szerelem, a csínytevések és a nagy ráébredések időszakává válik – valamivé, amit egyáltalán nem várt, és amit jó sokáig nem fog elfelejteni. A szülői elvárások elleni lázadás és a csalódások a felnőtté válás fájdalmas és talán ismerős érzéseit ébresztik fel az olvasóban.”

Booklist

„Frissítő és izgalmas... Az olvasók azonnal beleszeretnek majd a romantika, az ellenszegülés, a kaland, a kultúra és a barátság üdítő keverékébe.”

School Library Journal

„A márványos teatojásoktól a kígyóvérből készült szakéig: energikus és vidám történet egy fiatal amerikai táncosról, aki tajvani gyökereinek felfedezése során találja meg a szerelmet és a szabadságot.”

Publishers Weekly

ABIGAIL HING WEN

Loveboat. Taipei

SZERELEM TAJVANON

—• részlet •—

Március 31.

BROWN EGYETEM FELVÉTELI IRODA

Kedves Ever!

Köszönjük érdeklődését a Liberális Orvosi Képzés nevű programunk iránt. Az idén jelentkező csapat egytől egyig kiváló tehetségekből állt, ezért sajnálattal közöljük, hogy az induló évfolyamban nem tudunk az Ön számára helyet biztosítani.

Március 31.

BOSTONI EGYETEM, Művészeti és Tudományos Főiskola

Kedves Ever!

Évről évre nagy nehézséget okoz számunkra, amikor el kell utasítanunk olyan magasan képzett jelentkezőket, mint...

Március 31.

WASHINGTONI EGYETEM, ORVOSI KAR

Kedves Ms. Wong!

Habár beküldött eredményei rendkívül elismerésre méltóak, sajnálattal közöljük, hogy...

Április 1.

ROCHESTERI EGYETEM, ORVOSI KAR

Kedves Everett!

Mivel programunkra csupán 10 helyet ajánlunk fel évente, sajnálattal...

Április 1.

RICE EGYETEM, Baylor Orvosi Kar

Kedves Ever!

Köszönjük érdeklődését a Rice/Baylor orvosi program iránt. Sajnálattal közöljük, hogy...

Április 3.

CWRU ORVOSI EGYETEM

Kedves Ms. Wong!

Sajnálattal közöljük, hogy...

Április 3.

NORTHWESTERN EGYETEM, Feinberg Orvosi Kar

Kedves Ever!

Gratulálunk! Örömmel szeretnénk felajánlani önnek egy helyet az orvosi képzésünk Honors Programjában. Intézményünkben 1961

óta folyik a színvonalas, hétéves orvoscépzés, amelyet az orvosi pálya iránt érdeklődő, motivált hallgatók számára tartunk...

Április 4.

NEW YORK EGYETEM, Tisch Művészeti Iskola

Kedves Ever!

Táncművészeti karunkra ezúttal nem tudjuk felvenni, azonban szeretnénk felajánlani önnek egy helyet a várólistánkon...

Május 1.

Tisztelt Northwestern Egyetem, Feinberg Orvosi Kar!

☒ *ELFOGADOM felvételi ajánlatukat, és egyúttal tájékoztatom önöket, hogy átutaltam az 500 dolláros előleget.*

☐ *NEM FOGADOM EL felvételi ajánlatukat.*

Ever A. Wong

CHAGRIN FALLS, OHIO – JÚNIUS 5.

A boríték úgy hullik be az ajtó postaládanyílásán, mint egy szerelmes levél.

Az ismerős lila logó – a négy részre osztott láng, amely egy táncos legyezőjéhez hasonlóan szétterül – láttán rohanni kezdek lefelé a kopott szőnyeggel borított lépcsőn. Közben üzenetet írok Megannek:

Késni fogok, 5 perc és ott vagyok.

Aztán elkapom a borítékot, mielőtt még landolna a lábtörlőnkön.

Hüvelykujjammal végigsimítom a boríték felső sarkába nyomtatott iskola nevét. Ez nem lehet igaz. Legutóbb két hónapja érkezett egy ilyen boríték, ropogós papírból, új illatú, rajta elmaszatolódott tintával írt címzés. Mint egy szürke valóságban felragyogó színes álom: a tüllszoknyák levendula illatú suhánása, a kibomló rózsaszínű szaténselyem masni, egy súlytalan repülés a zafír égbolt felé.

NYU Tisch Művészeti Iskola.

Lehetséges volna, hogy...?

– Hát itt vagy, Ever!

– Anya! – Hirtelen megfordulok, hozzádörzsölve karomat az ingatag könyvespolchoz, amit apa ácsolt. Összehajtogatom a levelet, és a hátam mögé csúsztatom, nehogy anya meglássa, miközben erőteljes léptekkel kijön a konyhából, és kezében egy nyomtatott papírt lenget. Jádezöld blúza szokás szerint alig begombolva. Gyomromat ismerős pánik kezdi szorongatni.

– Anya, azt hittem, nem vagy itthon.

– Ma nem kellett több önkéntes a templomban. De jó híreim vannak! – Meglengeti a kínai karakterekkel teleírt lapot. Talán egy újabb ősi gyógyfüves tea receptje, amely javítani fogja a keringésemet? Nem vagyok rá kíváncsi, habár tudom, hogy úgyis megfőzi majd nekem a varázsitalt. – Jelentkeztünk helyetted, és... te ki vagy sminkelve?

A francba! Tényleg nem számítottam rá, hogy itthon lesz. Rendszerint megvárom, amíg elérem az utcasarkot, és csak akkor kenek egy kevés szájfényt a számra.

– Csak egy kicsit – vallom be, miközben anya elővesz egy zsebkendőt a fiókból. A hátam mögött a boríték a kezemen lévő vízhólyagba vág.

– Anya, nekem mennem kell, mindjárt találkozom Megan-nel. – Próbálok eloldalazni mellette a lépcsőn, de a folyosó, amelynek falai a padlótól a mennyezetig tele vannak fotókkal Pearlről és rólam, olyan szűk, hogy ketten alig férünk el. – Már vár engem a sportpályán.

Anyamegigazítja a pólómat, hogy ne lógjon ki a melltartópántom, közben összeszorítja a száját, ahogy mindig Megan nevének hallatán. Szerinte jobban tenném, ha inkább a Northwesternre készülnék, mert az agyam nehezen tudja felfogni a Krebs-ciklus elméletét. Bioszból alig tudtam összekaparni egy négyes osztályzatot, és nagyon csúnyán fest az a jegy a bizonyítványomban, akár egy rosszindulatú daganat.

Anya felém nyújtja a zsebkendőt. Közben fel sem ötlik benne, hogy ezzel mennyire megsérti a privát szférámat. – Igen, de előbb el szeretném mondani, hogy...

A konyha felől halk reccsenés hallatszik, amit Pearl jajgatása követ. – Bocs! Csak megcsúszott a kezem.

A következő pillanatban a kishúgom dugja ki a fejét anya mögött az ajtón. Elnyomok magamban egy mosolyt, miközben ő beleharap egy megpucolt grépfrútszeletbe. Tizenegy éves arca pont olyan, mint az enyém kicsiben: ugyanaz a vállig érő fekete haj, szabályos arc, de a szeme őzikebarna, mint apáé, és ott tükröződik benne a húgom végtelenül édes természete és persze egy kis huncutság is, ahogy a tekintetünk találkozik. – Anya segíts! Kiöntöttem a barnacukrot.

– Ugye, nem vágta el semmit? – szólal meg anya, miközben Pearl felé fordul.

– Nem, és semmi sem tört el.

Apa is megjelenik a lépcső tetején. – Minden rendben odalenn? – Ahogy elindul lefelé, recsegnek a lépcsőfokok, a hasa kidomborodik kedvenc Cleveland Indians feliratú pólója alatt. A hónap alatt egy összehajtogatott *World Journalt* szorongat, ami egy USA-ban kiadott, kínai nyelvű napilap. Nagyjából mindenről írnak benne: a globális politikától kezdve a tízéves kínai-amerikai nemzetközi sakkbajnokon át egészen a Yale-en végzett egykori csodagyerekekig, akinek nekem is a nyomdokaiban kéne járnom.

– Hozd ide, légy szíves, a partvist! – adja ki az utasítást anya.

– Nem kell, majd én hozom – szólal meg Pearl. – Ne aggódj, a legtöbb cukor egy szalvétára ömlött, vagyis még tiszta.

Semmit sem pazarolunk. Öt éve falazunk már egymásnak a szülők előtt, és Pearl ezt egészen magas szintre emelte. Némán eltátogok felé egy *köszönőt*, aztán eleveckélek apa mellett, ka-romat a hasam elé csúsztatva, nehogy meglássák a levelet.

– Bocs, de nekem rohannom kell. – Úgy rohanok fel az emeletre, hogy a lábam szinte alig éri a szőnyeget. Ahogy felérek,

vállammal elsodrok egy falon lógó családi fotót, de gyorsan elkapom, nehogy leessen.

– Ever, én még mindig szeretnék mondani neked valamit. – Anya soha nem tágít, és ezt Pearl-nél és nálam senki nem tudja jobban. – Az idén nyáron...

– Bocs, anya, de el fogok késni!

Olyan erővel csapom be a szobám ajtaját, hogy az íróasztalomon lévő tesztakupac lapjai felrebbennek, és az ágyam végén, rózsaszínű masnin lógó balettcipő is kileng. A szobámban van egy duplaágy, egy komód és néhány tucatnyi táncos kellék: jazzcipő a szekrényem előtt a földön, a sarokban a tánccsoportom zászlója, néhány cicanadrág, harisnya és tüllszoknya.

A táskámat az ajtónak támasztom és hevesen lüktető mellkasomra szorítom a borítékot.

– Lehetséges volna, hogy...?

Pedig csak első felindulásból jelentkeztem a Tischre. A szüleim csak azért tolerálták a táncmániámat, mert az osztályfőnököm biztosította őket, hogy az egyetemi felvételin előnyt jelent, ha valakinek széles az érdeklődési köre. És a sok-sok orvosi egyetemi jelentkezés mellett a Tisch csak egy véletlenszerű próbálkozás volt, tapogatózás a sötétben. Amikor a várólistáról szóló levél megérkezett, azt hittem, azt írják benne, amit minden jelentkezőnek: *Köszönjük, de inkább más irányba menj tovább!*

Odalent anya türelmetlen hangja keveredik Pearl vékonyabb hangjával. Összeszorul a gyomrom – van még egy percem, amíg anya fel nem ér, és rám nem töri az ajtót.

Remegő ujjakkal tépem fel a borítékot.

Tíz perccel később már kocogok a gimnázium sportpályája felé. Az égen püffedt viharfelhők gyülekeznek, egy Ázsiából érkező tájfun maradványai, legalábbis az időjárás-jelentésben ezt mondták. A lábam alatt nedves a fű. Épp egy fiúfocimeccs zajlik a pályán, ahol a Chagrin Falls narancssárga meze a rivális Solon gimi kék mezével keveredik. Normál esetben megállnék nézni, de ma semmi sem fontosabb annál, mint hogy végre beszélhesek Megannel. Megan óvoda óta a legjobb barátnőm, és együtt kezdtünk el balettozni a Zeigler stúdióban. Gimnázium alatt is végig együtt táncoltunk egy tizenkét tagból álló tánccsoportban.

Megan a kocsija mellett áll, épp a csapat fekete-arany zászlócskáit kotorja elő a csomagtartójából. Már fel van öltözve: fekete cicanadrág, áttetsző csipkefelső, amelyen megcsillan a fény, és hozzá passzoló szoknya, ami rásimul hosszú, vékony combjaira. Igazi táncos alakja van – olyan, akár egy lélegző Degas szobor. Miközben közeledek felé, átjárja testem az ismerős, halvány irigység: irigykedem Meganre, mert én egész nyáron emelt szintű bioszt fogok tanulni, ahelyett hogy így mutogat-

nám a combjaimat, de a táncolásnak nálunk ez az ára, én pedig hajlandó vagyok megfizetni.

– Megan!

– Ever! Sikerült meglépned! – Megan felém int, aztán a váláról lecsúszó vászontáskája után kap. Vörösesbarna haja ráomlik az ujjaira.

– Szia, Megan! – üdvözlöm kifulladásra.

– Siess, öltözz át! – Felém dobja a sporttáskámat, amit a legutóbbi próba után a kocsijában hagytam, nehogy anya feltúrja. Aztán aggódva pillant hátra a válla felett. – Stikemannek kell ez a pálya valami gyűlésre. Csak egy óránk van.

– Megan! – Úgy szorítom magamhoz a táskámat, mint valami mentőövet. – Képzeld, felvettek a Tischre.

Megan olyan hangosan felsikolt, hogy az aszfalton megremegnek az oszlopok, talán egészen Manhattanig elhallatszik a hangja. Hirtelen beborít dús hajkoronája, és az orromat rozmaringillat csapja meg.

– De hogy? És *mikor*?

– Ma kaptam meg a levelet. – A testem úgy reszket, mintha napok óta nem ettem volna. A levelet a párnám alá rejtettem, de azok a feketével gépelt sorok mélyen az elmémbe vésődtek: „Örömmel értesítjük, hogy felvételt nyert a Táncművészeti...” – Állítólag e-mailt is küldtek, csak az érettségi óta nem néztem meg az üzeneteimet. Most viszont péntekig válaszolnom kell. Fogalmam sincs, mit tegyek.

– Ezek szerint még nem mondtad el a szüleidnek?

– Mielőtt még beszélni tudtunk volna, leléptem otthonról, kimásztam az ablakon.

– Ever! – Megan megragadja az egyik karomat, és húzni kezd az iskola épülete felé. – Abba kell hagynod ezt a viselkedést! Mi lesz, ha eltöröd a lábad? Akkor nem fogsz tudni táncolni. Vagy esetleg maradandó sérülést okozol magadnak?

– Nem fogom eltörni a lábamat.

Megan összevonja szemöldökét. – Szóval a Tisch. És akarsz menni? De miket beszéllek, persze, hogy akarsz!

– Hát, az igazat megvallva még a gondolata is nevetségesnek tűnik, nem? Mert gyakorlatilag simán bekerültem az orvosira. És tudod jól, mit gondol anyám a táncról – szép testek, üres fejek. A táncosnőket gyakorlatilag prostiknak tartja. De úgys mindegy, mert a Tischre nincs pénzünk. Ha megtudnák, hogy jelentkeztem, sőt még fel is vettek, tuti, hogy kitagadnának.

– És ha felvennél diákhitelt?

– Az nem elég. A levélben említettek valamilyen ösztöndíj-programot.

– A Tischen belül?

– Nem, valami művészeti egyesületnél. Clevelandben kéne jelentkeznem, hogy megnézzenek, közvetlenül a jövő szombati parádé után. Fél kettőkor.

– Balettet vagy jazzt kell táncolni? – Megan szorítása kezdett fájni.

– Szabadon választhatok.

– Akkor mit szólnál ehhez a koreográfiához? Ezt úgys te táltad ki, és az biztosan sokat számít. Párost nem lehet táncolni?

– Semmi mást nem tudok.

Megan a gondolataiba mélyed. – Majd fogunk egy taxit a Public Square-ről. – A mosdóajtó felé tol. – De most már *tényleg* muszáj gyakorolnunk. Menj, és öltözz át!

Öt perccel később egymásnak háttal ülünk a fűben Megannel. A nyitó mozdulatnál felemeljük a kezünkben lévő műanyag zászlórudat, és háztetőt alkotva összeérintjük őket egymással. Egyszerre ismerős melegség járja át a testem: alig várom, hogy elkezdődjön a zene, és meghalljam a ritmusát.

Mélyebb hangok. Fúvós hangszerek.

Testünk úgy bontakozik ki, akár egy nyíló virágszirom. Lábaik is életre kelnek. Mint a felkelő nap, úgy emelkednek a magasba fekete zászlóink, aztán együtt lengenek a napfényben. Felsorakozunk egymás mellé, és ellentétes irányba húzzuk el a zászlókat. – A francba, elrontottam – szólal meg Megan

bocsánatot kérve, aztán kijavítja az irányt: üdvözlő mozdulatok mindkét irányba, aztán vissza, majd egy lassú forgás, egy kicsit gyorsabb, mintha csak egy mély álomból ébrednénk.

Aztán felharsan a zene – és mi is kirobbanunk.

Teszek egy félfordulatot. Megan úgy mozog, mitha a tükörképem lenne, a mozdulatai keltette áramlat szétfújja a hajamat. A fülem mellett érzem, ahogy suhog a fekete-arany műanyag, miközben az égbe emelem a zászlómat, és dupla piruett-tel megpördülök, a lábam nyomot hagy a fűben, fekete hajam az arcomba hullik. A levegőt erős fűszag tölti be, és *annyira* élőnek érzem magam – ahogyan csak tánc közben tudom.

Megan véletlenül nekem ütközik, és a zászlórudaink összekoccannak.

– Bocsi! – kiáltja. – Mi következik?

Megan fejben mindig egy lépéssel előrébb jár. Nekem soha nem kell. A testem pontosan tudja, milyen formákat veszünk fel a térben, milyen energiával és tempóval.

– Nagy körök jönnek – mondom kifulladásra. A kezem lejjebb csúszik a zászlórúdon.

Ahogy a zene a vége felé közeledik, piruettezve szétválunk, szexin ringatva csípőnket, ami szüleink által tiltott dolog. Aztán a zászlók a magasba repülnek, tandemben pördülnek meg kétszer, majd visszajönnek középre, ahol én a térdemre érkezem, és a magasba emelem mindkét karom.

– Bocs, elrontottam az átmenetet – sóhajt fel Megan. Kikapcsolja a videót, felvettük a főpróbát.

– Semmi baj. Megcsináljuk még egyszer. – Zihálva a hátamra huppanok. Csípnek a vízhólyagok a kezemen – ez a büntetés, amiért órákon át szorongatom a műanyag zászlórudat, és aminek még koránt sincs vége –, a szívem erősen kalapál a mellkasomban, de a lelkem örömtáncot jár.

Lehetséges volna, hogy ez a jövőm? Az egész életen át tartó tánc, és ez a pehelykönnyű utóérzés? Mégsem fertőtlenítőszagú folyosókon kell majd járkálnom?

– Fantasztikus koreográfus vagy, ugye, tudod? – Megan ki-
veszi a kezemből a vizes palackot, kortyol belőle egyet, aztán
visszaadja. – Ha sikerült tökéletesen előadnunk ezt a Public
Square-en, meg sem állunk a Broadwayig.

– Na, persze. – Imádom a musicaleket, ha táncolhatnék az
egyik Broadway showban, egy álom válna valóra. És tudom,
hogy Megan csak viccel, de mégis szédítő érzés belegondolni.

– De, komolyan! Hogy tudod ezeket kitalálni? Annyira dö-
gösek vagyunk!

– Ha zöld hajú ogrék lennénk, akkor is ezt mondanád. Ne-
kem ez csak úgy összeáll. De apukádnak köszönhetjük, hogy
elintézte a fellépésünket a parádén.

– Tudod, segített, hogy tíz éve szponzorálja a cégé az ese-
ményt. Éppen itt az ideje, hogy valamit visszakapjon érte.

Megan letépi az arany selyemszalagot egy doboz bonbonról,
amit jutalomként befalunk a pihenő alatt. – Kár, hogy a tavaszi
fellépésen nem lehettél ott. Az egy szuper koreográfia volt. És
annak is te csináltad a felét. – Megan a szájába töm egy trüffelt.
– Még mindig nem értem, hogy anyukád miért nem engedte,
hogy folytasd velünk a próbákat.

– Hát, én sajnos pontosan értem. De az egészben az volt
a legcikibb, hogy mindezt a csoport előtt jelentette be. – Beleha-
rapok egy málnás étcsokiba, miközben megborzongok az emlék
gondolatára. – Szegény Ethan, úgy nézett rá, mint valami lep-
rásra. Pedig csak együtt táncoltam egy fiúval.

– Őszintén szólva, nem értem anyukádat. Elvégre tizennyolc
éves vagy.

– Hát, ő már csak ilyen. – Van abban jó is meg rossz is, hogy
Megan ennyi mindent tud rólam, de mivel az ő családja sokkal
engedékenyebb, ezért nem érti. – Valószínűleg a kínai baptista
gyökerekre vezethető vissza. Ha hiszed, ha nem, soha nem vilá-
gosított fel. Tőle csak annyit tudtam meg, hogy...

– A szex a házasság velejárója, amit el kell viselned, de le-
hetőleg mindig takaró alatt csináld. Igen, erről már meséltél. –
Megan elneveti magát, és én is majdnem mosolygok, de ekkor

Megan arca elkomolyodik. – Elmondod nekik, hogy felvették a Tischre?

– Még nem tudom. – Szorítást érzek a mellkasomban. – Már egész kiskoromban kijelölték nekem az orvosi pályát. – Hogy beteljesítsem a szüleim nagy álmát, és stabil egzisztenciát szerezzek. Meg persze tiszteletet. – Már ki is fizették az első részletet. A tánc pedig... már így is idegesíti őket, hogy milyen sok időt szentelek neki. Mindig is arra számítottak, hogy majd abahagyom az érettségi után, amikor majd belépek a nagybetűs életbe. – Azt tudják, hogy részt veszek a parádén, de nem jönnek el, mert azt hazudtam nekik, hogy semmi az egész. Nem kockáztathatom meg, hogy meglássanak ebben a ruhában, és rájöjjenek, milyen sokat próbáltunk.

Még jobban összeszorul a szívem, miközben a könyökömre támaszkodom. – De erre most nem akarok gondolni. Inkább csiszoljuk tökéletesre ezt a táncot.

Vagy féltucatszor elpróbáljuk a koreográfiát, és visszanézzük a videofelvételt, majd Megan végül a földre huppan, letépi a cipőjét és masszírozni kezdi a lábujjait. – Kell egy kis szünet.

Én is lefekszem mellé a hátamra, és a tenyerembe szorítom hüvelykujjaim. Néhány vízhólyag felszakadt és vérezni kezdett. Beletörlöm a kezem a fűbe, hogy ne lássam. Már egy kis vér látványára is hányingerem lesz – mégis hogy fogom kezelni a munkám során látott cisztákat meg szűrt sebeket?

Felöttünk szürkés felhők takarják el az utolsó kék foltot az égen.

Erős mennydörgés rázza meg alattam a talajt.

Mindig a kisebb problémákra fókuszálok, nem a nagyokra.

Akaratlanul is arra gondolok, hogy... apa talán mégis megkapja azt a bónuszt, amiben anya annyira reménykedik. És ha véletlenül jó passzban kapom el őket...

– Három óránál – szólal meg suttogva Megan. – Ne nézz oda, de egy nagyon cuki srác téged bámul.

Megan nem olyan, mint anyám, ő sosem tudja, mikor nem akarok beszélgetni.

– A focista fiú?

– Aha!

Az arcom elé tartom a zászlómat, hogy eltakarjon. Nem tagadom – talán azért, mert én is táncolok –, de nagyon bejönnek a sportoló fiúk. Nem azért, mert népszerűek, hanem mert tudom, milyen fegyelmezettséget követel, amit csinálnak. Meg ahogy mozognak – magabiztosan és céltudatosan – mintha pontosan tudnák, hol a helyük a világban.

Feltolom magam és diszkrét pillantást vetek a focipálya felé. A kék mezes Solon csapata nagy körben áll, és egy labdát rugdosnak. Egy ázsiai sráccal találkozik a tekintetünk, aztán gyorsan elnézünk másfelé. Olyan ez, mint egy kimondatlan szabály. Amikor az ember olyan iskolába jár, ahol az alig ötszáz főből összesen három ázsiai-amerikai van, és abból ő az egyik, semmi olyat nem tesz, amivel kihangsúlyozná ázsiai származását.

– Nem tetszik.

– Én randiznék vele.

– Nem is magam miatt néz, csak észrevette, hogy kínai vagyok. – Kezembe veszem a telefonom. – Amit, hogy őszinte legyek, én is észrevettem rajta. – Közben a fiú elindul visszafelé a pályáról, én pedig megnyitom a tánciskola honlapját, hogy regisztráljam magam. – Látod? Már el is ment!

Megan felsóhajt. – De csak azért, mert minden hasonló srác felé a „majd ha piros hó esik” pillantásodat küldöd. Csak azért, mert ázsiai-amerikai, attól még...

– Ohio állam statisztikáit nézve jóval több esélyem van arra, hogy egy ötvenkilenc éves, kétszer elvált pasival jövök össze, mint arra, hogy egy ázsiai-amerikaival. *Ezek* a jövőbeli kilátásaim. – Ezt úgy mondom, mintha csak viccelnék, de az igazat megvallva, egy fiú sem randizik velem szívesen. Pontosán ez az oka, hogy egész életemben egyetlenegyszer csókolóztam fiúval. Aztán végül mégsem engem választott.

– Na jó, teljesen nevetséges, amit mondasz. És mi van azzal a vörös hajúval? Ő nem ötvenéves.

– Haha. Fejezzük inkább be... – Hirtelen elhallgatok, miközben csikorgó kerékkel beáll a parkolóba egy kék cabrio.

Pont jókor jött.

– Dan! – sikolt fel Megan, és talpra ugrik.

Az izmos hokijátékos kiszáll a kocsijából, és mohón megcsókolja. Közel hat hónapja nem találkoztak, amióta a fiú elkezdett a Rice Egyetemre járni. A csók alig három másodpercig tart, de egy örökkévalóságnak tűnik. Én csak zavartan kapirgálom a földet a lábammal, miközben a szívemet ismerős féltékenység érzése járja át.

– Szia, Ever! – Dan vörössesszőke haja kicsit hosszabb, mint a tavalyi búcsúbuliban volt. De a mosolya, amely alól elővilálan félig lepattant foga, ugyanolyan. Úgy érzem, mintha átlátzó lenne a ruhám. Miközben szürkés-kék szemét rám emeli, és megcsillan benne egy mosoly, hirtelen felvillan bennem egy délután emléke a sufni mögött.

Az a két hatalmas kéz a csípőmön. Ahogy a nyelvével szétnyitja ajkaimat. Mindenre megtanított a csókolózásról, amit korábban nem tanultam meg a narancson gyakorolva Megannel.

Aztán végül apa és anya elüldözték.

– Dan el akar menni egyet kocsikázni. – Megan átkarol az egyik karjával, és érzem, hogy még mindig rozmaringillatú a haja, pedig alaposan megizzadtunk. Érzem, hogy büntudata van, amiért ő boldog, és én nem lehetek az, miközben némán azt kérdezi: *Ugye, minden ok?* Megan is tud arról a csókról, de azt is tudja, hogy már a múlté. *Azért vagyunk még barát-nők, mert neked van a legnagyobb szíved a Mississippin innen,* mondta. A helyzet az, hogy többnyire próbálok nem gondolni rájuk. Mármint, hogy együtt vannak. Most kicsit jobban magához szorít. – Mi lenne, ha holnap folytatnánk? Elintézzük neked azt az ösztöndíjat.

– Kösz. – Viszonzom a szorítását, mert nem akarom, hogy feleslegesen aggódjon. Aztán látva, hogy még mindig ott áll, ráveszem magam, hogy Dant is megöleljem. Mintha csak egy jó barátom lenne...

– Everett!

Hirtelen felugrok. A lábam összegabalyodik Dan lábával. Fülellem végigsúrolom borostás arcát, ahogy hátrafordulok, hogy megnézzem a közönséget, akikről addig nem is tudtam, hogy minket néznek.

Anya áll ott. Dühösen száll ki a kocsiból, zöld blúza úgy suhog, akár egy ejtőernyő. Mögötte apa lejjebb húzza fején a Cleveland Indians feliratú sapkáját, mintha próbálna összemenni néhány centit. Sántikálva indul el – régi munkahelyi sérülés, elesett amikor egy tócsát takarított fel a padlóról.

Karjaimat egymásba fonva próbálom eltakarni a ruhámat, de ez teljesen hiábavaló. Dan hátrálni kezd, miközben anya úgy tart felém, akár egy dühöngő kos. Fejemen és vállamon kövér esőcseppek gördülnek végig, aztán anya megragadja a csipkedekoltázsomat, és úgy megrángat, hogy elvesztem az egyensúlyomat, pedig jó négy centivel alacsonyabb nálam.

– Hogy képzeled, hogy ilyen ruhában mutatkozol nyilvános helyen?

Megpróbálom kiszabadítani magam. De hiszen a dresszem *hosszú ujjú!* Megan elkezdi hátrébb tolni Dant, hogy kikerüljön a tűzvonalból, de hiába erőlködik, mert Dan tekintete olyan, akár egy megvadult csődöré, miközben szemtől szembe néz az-
zal a szempárral, ami egyszer már megperzselte.

– Miért jöttél ide? – kiáltok rá anyámra.

Anya az arcomba nyom egy papírlapot. Háromba hajtogatott krémszínű levélpapírt tart a kezében. És az ujjai alatt megvillan a jól ismert, lila lángot szimbolizáló logó.

A válaszlevél a Tisch Művészeti Iskolából.

– Ez meg micsoda? – förmed rám anya. – Mit titkoltál még el előlünk?

– Miért nem mondtad el? – Apám tekintete elkerekedik vas-tag szemüvegkerete mögött.

– Szóval ez az oka, hogy csak egy orvosi karra kerültél be? – szólal meg anya.

– Nem! Persze, hogy nem! – Isten a megmondhatója, hogy minden felvételi jelentkezésbe és interjúba beadtam a szívemet-lelkemet, mert tudtam, hogy milyen sokat jelentenek a családomnak. És annak ellenére, hogy a Northwestern programja magasabb minőségű, mint a Brown egyetemé, anya és apa engem hibáztatnak, amiért több helyre nem vettek fel, ahová jelentkeztem, csak egyre. – Honnan került elő ez a levél? – kérdezem.

– Telefonált egy nő, és azt kérdezte, hogy elfogadod-e a felajánlott helyet – sziszegi anya összeszorított fogakkal. Elképzelem, ahogy a telefonban reagál, aztán kétségbeesetten átkutatja a szobám. Anya úgy rázza a levelet a kezében, mintha vörös-

hangyákkal lenne tele. – A táncnak nincs jövője! Úgy akarsz élni öregkorodra, mint Agatha? És azt akarod, hogy mi is úgy éljünk?

Agatha. Anya kedvenc példája a templomból, aki mindig eljön az ingyenes ebédekre, a száján elkenődött rúzs, mintha egy kisgyerek maszatolta volna rá, miközben nosztalgiazva emlegeti a Clevelandi Balettben töltött éveit.

Apa arcán olyan döbbenet ül, mintha előhúztam volna egy pisztolyt és mellkason lőttem volna vele. – És a Northwesternt visszautasítottad?

– Persze, hogy nem – vágom rá, és apám válla kicsit ellazul.
– Még egyiknek sem válaszoltam semmit!

A szemeim előtt ott látok egy Megan feje fölött lebegő szöveg-buborékot:

Egyszerűen mondd el nekik, mit akarsz! Nem bánhatnak továbbra is úgy veled, mint egy csecsemővel!

– Azt hiszed, hogy apád egész életében rekeszeket akart pakolni? – förmed rám anya. – Azért csinálta, hogy eltartsa a családját. – Mert az itteni kórházak nem fogadták el a kínai orvosi diplomáját, csak ha újra rezidensként kezdi el a munkát, amit nem engedhetett meg magának úgy, hogy ott volt a felesége és már úton volt egy kisbaba. Mert ez a világ minden álmunkat összetöri. Igen tudom, hát persze, hogy tudom. Ezúttal azonban nem mondja ki, amit mindig hozzá szokott tenni: *De hidd el, megéri! Mert itt nőttél fel, Amerikában. És olyan lehetőségeid lesznek, amikről mi még álmodni sem mertünk.*

És igen, tényleg felnőttem, abban a tudatban, hogy a legidősebb gyerekként a családban, az én feladatom lesz kárpótolni két elveszett életet.

De akkor miért engedtétek, hogy táncoljak, amikor kicsi voltam? Legszívesebben sírva fakadnék. Miért kószolhattam bele a jóba, ha tudtátok, hogy el fogjátok venni tőlem? Miért engedtétek, hogy beleépüljön az izmaimba, és bekússzon a bőröm minden négyzetcentiméterére alá?

– Olyan keményen dolgoztál – dünnyögi apám. Ezt most az orvosi egyetemre érte. Akaratlanul is megdörzsölöm a tenyere-men éktelenkedő duzzadt vízhólyagokat.

Fellettünk szürkébe vonja az eget néhány viharfelhő.

– A Tischre... – alig bírom kinyögni a szavakat. – Csak úgy poénból jelentkeztem. Először nem is vettek fel. Nem gondoltam komolyan. ...

– Akkor *erre* már – anya galacsinná gyúri a levelet – nincs is szükséged!

Egy ilyen dobással akár profinak is állhatott volna. A levelem egyenesen a szemetes konténerben landol.

– Az az enyém! – kiáltok fel.

Előre vetem magam, és megragadom a konténer rozsdás szélét. Kilyukadnak a vízhólyagok a kezemen, ahogy próbálom felhúzni magam – de a cipőm megcsúszik, túl magas a tartály és tömve van rothadó szeméttel, így nem tudom kimenteni belőle a fémfelület másik oldalán lüktető szívemet –, aztán anya a dresszemenél fogva visszahúzó, és hangos puffanással lezárja a szemetes fedelét.

– Mégis mit képzelsz? – förmed rám.

Rázkódni kezd a vállam. Úgy érzem, hogy fázom. Nagyon fázom, pedig június van és párás meleg. Apa háttal a kocsinak dőlve áll. Megan még mindig a kezében szorongatja a zászlót. Én meg közben azt kívánom, bárcsak ne lennének itt. Megan barna szeméből ezt olvasom ki: *Mondd már el, mondd el!*

Igyekszem nyugodt hangon megszólalni: – Csak annyit szeretnék, hogy a jövő heti parádén hadd táncoljak. – Nem kell még elmondani nekik az ösztöndíjpályázatot meg a próbatáncot, majd csak ha már elnyertem. – A próbák között majd készülök a felvételikre. Fel fogok készülni az orvosira. Megígérem.

– Ever... – tiltakozik Megan, de megrázom a fejem, ahogy ránézek. Nem engedhetjük meg magunknak a Tischet. Az az ösztöndíj az egyetlen esélyem, és amíg el nem nyertem, addig nincs értelme bármit is mondani apának és anyának.

A szüleim összenéznek, de nem tetszik, ahogy egymásra pillantanak.

– Nemcsak biológiát fogsz tanulni – szól közbe gyorsan anyám –, hanem mandarint is.

– Mandarint? – Akkor erről szólt az a kínai nyomtatott lap, de most ezt komolyan gondolják? Már a szombat délelőtti kínai iskola is felért egy kinszenvedéssel: harmincperces autókázás egy árban is megfelelő órára Clevelandbe, kínai szimbólumok másolása több száz oldalon át, és ókori versek bemagolása kívülről, miközben egy árva szót sem értesz belőle. – Másodikban kibuktam a kínai iskolából. – Miután a tanárom elpanaszolta, hogy egy kétéves gyerek szintjén van a nyelvtudásom, és ezt a szégyent már a szüleim sem bírták elviselni tovább. Idén nyáron semmi szín alatt nem lesz időm mandarin nyelvet gyakorolni.

Ám ekkor az elmém legmélyén megkondul egy vészharang.

– Épp ezt próbálom neked elmondani. – Anya most a zsebéből elővesz egy újabb, négyrét hajtott papírlapot. A barátaimra pillant. Később meg fogja bánni, hogy így kifakadt előttük, de most már mindegy. – Apáddal úgy gondoltuk, itt az ideje, hogy egy kicsit jobban megismerd a kultúránkat. Beíratunk egy nyári táborba. Tajvanon.

– Tajvanon?

A szüleim gyakran mondogatták, hogy egyszer elvisznek minket Fucsienbe, abba a délkelet-kínai provinciába, ahol ők is születtek, és ahol az egyetemen megismerkedtek. Miután apám befejezte az orvosit, eljöttek onnan. De soha nem volt rá pénzünk, hogy visszamenjünk. Ráadásul a családi vonzerő sem volt jelen. Anyám szülei még a születésem előtt meghaltak, az apai nagyszülők pedig négy évvel később.

Annyit tudok csak Tajvanról, hogy egy sziget Fucsien partja mellett, és hogy Johnny nagybátyám, aki anyám húgának a férje és Vancouverben él, ott született. Ennyi erővel azt is bejelentette volna, hogy a Holdra utazunk. Oda sem tudjuk megfizetni

az utat, pláne így, hogy finanszírozni kell az egyetemet nekem, és hamarosan Pearl tanulmányait is.

– Ez egy nagyon jó lehetőség – szólal meg apám, és leveszi a sapkát a fejről. Hirtelen egészen őszintének tűnik. – Ott megtanulhatsz a *Fánti* zit, a hagyományos kínai karaktereket.

Nem egészen értem, mit magyaráz. – De nem tudok csak úgy eltűnni egy hétre...

– Nyolc hétre – vág közbe anya. – És most hétvégén indulsz.

– *Ezen a hétvégén?*

Anya bólint. – Igen, most vasárnap.

– Nem megyek sehova! – kiáltok fel dühödten. – Bejutottam a Northwesternre! Mindent úgy csináltam, ahogy akartátok. Semmi *rosszat* nem követtem el!

– Rosszat? De hisz ez nem büntetés! – Anya legnagyobb meglepetésemre a könnyeivel küszködik. – Lilian nénikéd szelint ez a program nagyon színvonalas. Rengeteg fiatalnak tetszik. És nagyon drága volt a repülőjegyed. Ami nem visszaváltható!

– Egy pillanat! – kiáltok közbe. – Ti már *megvettétek* a jegyemet?

– Eladtam érte a fekete gyöngy nyakláncomat!

A fekete gyöngysort.

Amit az apjától kapott ajándékba, akit tizenöt éves korában elveszített, fiatalabban, mint amennyi én most vagyok. Hányszor végignéztam, ahogy előveszi azt a nyakláncot az apja halálának évfordulóján, és megtisztogatja a gyöngyöket egy vörös selyemanyaggal. Gyakran elmesélte, hogy azt a láncot Gong-Gong egy meghíúsult üzleti út után hozta neki Hongkongból.

Anya gyöngysora pedig szimbolizálja az összes áldozatot, amit értem hoztak – a papucs csoszogó hangját, ahogy a folyosón végigcipel a mosást és helyettem is dolgozik otthon, amíg én éjszakánként tanulok; az ujján éktelenkedő sebhelyet, amit a késsel ejtett, miközben a csirkét darabolta, hogy engem etessen a vizgák alatt; apa soförködését, amikor bevitt a gyakor-

noki munkámra; és az összes aggodalmat, ami az orvosi egyetemi felvételimmel együtt járt.

Megan még szorosabban fogja Dan kezét.

Mondd el nekik, mondd el...

A szívemben háború tombol. Büntudat mardos anya és apa miatt, amiért nem érzek hálát, holott kellene. De még csak hasonlót sem érzek.

Egy dolog kijátszani anyát, mikor irányítani próbálja az életemet. Más dolog azonban elutasítani azt a jövőt, amiért a szüleim annyit küzdöttek, és ami az anyagi biztonságot és a családjunk iránti tiszteletet jelentené. A szüleim az életüket is feláldoznák az én boldogságomért, de ennek az az ára, hogy az én jövőm egyenlő az ő jövőjükkel.

Gondolhattam volna erre, amikor álmodozni mertem.

Leszegem a vállaimat. Nem bírok Megan szemébe nézni.

– Meg kell keresnem az útlevelemet – motyogom, aztán elindulok az autó felé, otthagynom a szívem minden titkát abban a szemeteskukában, és közben levegőért kapkodok, akár egy fuldokló hal.